

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 520/2021
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., против туженог Института за вирусологију, вакцине и серуме "Торлак", Београд, чији је пуномоћник Страхинја Стојковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/20 од 22.05.2020. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/20 од 22.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/20 од 22.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 2542/12 од 04.10.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 15.12.2008. године до 11.12.2011. године плати укупно 1.414.298,93 динара у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати 468.255,24 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да у име и за рачун тужиље уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за период од 15.12.2008. године до 11.12.2011. године, обрачунате на износе изгубљене зараде досуђене у ставу првом изреке ове пресуде, по стопама важећим на дан уплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 310.702,77 динара. Ставом петим изреке одбијен је захтев којим је тужени тражио да се обавезе тужиља да туженом накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1047/20 од 22.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена

првостепена пресуда у ставовима првом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати 468.255,24 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2019. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију туженог.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије туженог не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради исплате име накнаде штете због изгубљене зараде и накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, а у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме је побијана вредност предмета спора 1.414.298,93 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (20.05.2018. године), то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић